

1. LUKU

SOVITUS, SEN TODELLISUUS JA FILOSOFIA

Sovitusoppi on Raamatunmukaisen kristinopin perustus — Kolme erilaista käsityskantaa asiasta: ”ortodoksinen”, ”heterodoksinen” ja raamatullinen; viimeksi mainittu yhdistää ja saattaa sopusointuun ensiksi mainitut käsityskannat — Kehitysoppi ristiriidasta tämän aineen totuuden kanssa — Jumalallisen oikeuden vaatimus sovitettu — Seurakunnan sovittaminen jatkuu edelleen — Maailman sovittaminen vielä tulevaisuudessa — Suurenmoinen lopputulos, kun välittäjän valtaistuin ja valtakunta jätetään Isän haltuun

SOVITUSOPPI on kristinuskon pääperustus. Sen tähden on erittäin tärkeää, että tämä aihe ymmärretään selvästi. Se myönnetäänkin yleisesti kristittyjen kesken. Mutta vaikka sovitukseen uskotaankin, sitä ymmärretään kuitenkin hyvin vähän; eri käsitykset ja opit siitä ovat toisistaan eroavia ja epäselviä. Ja uskon, joka on rakennettu näiden toisistaan eroavien ja epämääräisten käsityksien perustukselle, täytyy välttämättä olla samassa määrin horjuva ja heikko. Jos sitä vastoin tämä tärkeä aihe, sovitus, nähdään selvästi koko siinä suurenmoisessa laajuudessa, mikä sillä on Jumalan sanassa, Jumalan pelastussuunnitelman perustuksena, se tekee uskomme ei ainoastaan järkkymättömän lujaksi juurrutuksen ja perustuksen oikeille periaatteille, vaan se tekee myös meidät kykeneviksi erottamaan selvästi totuuden eksytyksestä kaikissa uskon yksityiskohdissa. Kun perustus on lujasti laskettu ja nähdään selvästi, ja kun jokainen uskonpiirre, mikä sille rakennetaan, pidetään tarkassa sopusoinnussa perustuksen kanssa, koko uskonrakennus tulee täydelliseksi. Kuten myöhemmin näytämme, tällä koetus kivellä voidaan koetella jokainen opinsuunta ja helposti päättää paljonko kultaa tai kuonaa se sisältää.

Kaksi yleisintä käsitystä sovituksesta ovat seuraavat:

1) Nk. ortodoksinen käsitys, jonka mukaan ihminen, rikottuaan Jumalan lain, joutui Jumalan kirouksen, ”vihan”, alaiseksi; ja että Jumala, vaikka oikeus esti hänet ilman muuta vapauttamasta ihmistä syntivelasta ja rangaistuksesta, kuitenkin on huolehtinut vanhurskaasta lunastuksesta ihmisen edestä Kristuksen uhrin kautta ja on siten pitänyt huolta hänen syntiensä anteeksiantamisesta. Koko tätä työtä — Jumalallisen oikeuden vaatimusten tyydyttämistä ja syntisen otolliseksi tekemistä Jumalalle — kutsutaan sovitustyöksi.

2) Heterodoksinen (ei ortodoksinen) käsitys sovituksesta (tätä käsityskantaa edustivat ennen pääasiallisesti unitaristit ja universalistit, mutta sittemmin se on levinnyt myös nimikristittyjen keskuudessa) lähestyy tätä asiaa päinvastaiselta kannalta. Ne, jotka omaksuvat tämän mielipiteen, otaksuvat, että Jumalan oikeus ei vaatinut mitään uhria syntisen rikkomuksesta. Se jättää huomioon ottamatta Jumalan vihan, eikä katso siitä johtuvaa rangaistusta, kuolemaa, kiroukseksi. Se opettaa, että Jumala vaatii ja odottaa, että ihminen tulee hänen tykönsä, ja ettei hän suinkaan pane mitään estettä tielle eikä vaadi mitään sovitusta ihmisen synnin tähden; hän vaatii yksinomaan, että ihminen lakkaa synnistä ja pyrkii vanhurskauteen, tullakseen täten sopusointuun hänen kanssaan — sovintoon Jumalan kanssa. Tämän käsityksen mukaan merkitsee siis sana sovinto ainoastaan sopusointua vanhurskauden kanssa, ottamatta huomioon sitä, millä tavalla ihmis-

kunta saatetaan tähän asemaan. Synnin sovittaminen katsotaan silloin syntisen itsensä toimittamaksi, tai sitä pidetään ehdottomana anteeksiantona Jumalan puolelta. Tältä näkökannalta katsottuna ovat Herramme Jeesus ja kaikki hänen seuraajansa ottaneet osaa sovituksen suorittamiseen siinä merkityksessä, että he ovat opettaneet ja kehottaneet ihmiskuntaa palaamaan pois synnistä vanhurskauteen; ei siinä merkityksessä, että syntiuhri on annettu, eli lunastus tapahtunut.

3) Se käsitys, minkä me hyväksymme raamatunmukaiseksi, mutta jonka jumaluusopineet yleensä ovat sivuuttaneet, sisältää ja yhdistää edelliset käsityskannat. Raamattu opettaa selvästi sovituksesta, niin kuin koetamme esittää:

a) Ihminen luotiin täydelliseksi, Jumalan kuvaksi, mutta tahallisen tottelemattomuuden kautta hän lankesi tästä asemastaan ja tuli vihan tuomion, ”kirouksen” alaiseksi, ja täten tulivat kaikki ihmiset ”vihan lapsiksi.” – Ef. 2:3

b) Yli 4000 vuoden aikana Jumala pani täytäntöön tottelemattomia luotujaan kohtaan oikeudenmukaisesti langettamaansa tuomiota, kuoleman rangaistusta, ilman armoa. Mutta Jehova ei ole ainoastaan oikeudenmukainen ja vanhurskas, vaan hän on myös täynnä armoa, hän on itse Rakkaus; tämä ominaisuus johti hänet tekemään lunastussuunnitelman, jonka kautta hänelle kävisi mahdolliseksi panna täytäntöön vanhurskas tuomionsa syntisiä kohtaan ja kuitenkin samalla kertaa vanhurskauttaa kaikki ne, jotka uskoisivat Jeesukseen. (Room. 3:26) Tämän suunnitelman kautta voitiin kaikki tuomitut jälleen vapauttaa tuomiosta, ilman että oikeutta loukattiin. Tämä suunnitelma osoittaa myös Jumalan rakkauden, viisauden ja voiman, joka koituu Kaikkivaltiaan kunniaksi sekä tulee olemaan siunaukseksi kaikille hänen järkeville luoduilleen, sekä ihmisille että enkeleille, sen kautta että se ilmaisee kaikille täydellisemmin kuin koskaan ennen Jumalan moninaisen viisauden ja armon. – Ef. 3:8-10

c) Saattaakseen tämän suunnitelman täytäntöön ja sovittaakseen Jumalan lain, minkä isä Aadam oli rikkonut, kuoli rakas Lunastajamme kaikkien lunastushintana, josta oli todistettava aikanaan. – 1 Tim. 2:6

d) Mutta uhri syntien edestä ei täydennä sovitystyötä; se täyttää eli tyydyttää ainoastaan oikeuden vaatimuksen. Sen lunastushinnan perustuksella, mikä maksettiin oikeudelle, on ihmisen asia – hänen velkansa jne. – siirretty kokonaan Herralle Jeesukselle. Hän maksoi oikeudelle täyden korvauksen, jota se vaati Aadamilta ja hänen suvultaan. Tämän ”oston” perusteella, jonka Jeesus niin muodoin on tehnyt omalla kalliilla verellään, hän on nyt kaikkien omistaja, kaikkien haltija, ”kaikkien Herra.” – Room. 14:9

e) Yksi tämän suunnitelman tarkoituksista oli, että Aadamin ja hänen jälkeläistensä yli lepäävä kuolemantuomio peruutettaisiin; sillä niin kauan kuin kuolemantuomio oli voimassa, ei rakkaus voinut tehdä mitään tuomittujen hyväksi, koska ihminen kokonaan oli kadottanut ja hukannut kaiken oikeuden iankaikkiseen elämään.

f) Toinen tarkoitus oli saattaa langennut sukukunta Jumalallisen oikeuden ulkopuolelle, Jeesuksen erityiseen suojaan. Ollen Isän suunnitelman edustajana hän tarjoaa itsensä ei ainoastaan tyydyttääkseen oikeuden vaatimuksen, vaan myös opettaakseen, johtaakseen oikeaan ja asettaakseen ennalleen langenneesta sukukunnasta niin monta kuin siitä

vain haluaa tulla sopusointuun oikeuden kanssa. Sellaiset hän jättää lopullisesti Jumalan lain oikeudelle; mutta silloin ovat he niin täydellisiä, että voivat kestää sen täydelliset vaatimukset.

g) Alunperin oli Jumalan tuomio ainoa, mikä erotti Jumalan ja ihmisen toisistaan. Nyt on kuitenkin ihmissuku 6000 vuoden aikana yhä langennut, rappeutunut ja erottautunut Jumalasta pahojen töittensä kautta. Tämän tähden, kuin myös tietämättömyyden ja Saatanan kavaluuden sekä senkin tähden, että Jumalan luonne ja suunnitelma on esitetty ihmisille väärin, jää ilmoitus armosta ja anteeksiannosta huomioon ottamatta. Vaikka Jumala, sillä perustuksella, että hän on hyväksynyt lunastushinnan, avoimesti julistaa, että hän nyt on valmis vastaanottamaan syntiset ja saattamaan heidät sopusointuun itsensä kanssa ja iankaikkiseen elämään Kristuksen uhrin ansion perustuksella, ovat useimmat ihmiset kuitenkin hitaita uskomaan näitä hyviä uutisia ja yhtä hitaita suostumaan näihin ehtoihin, jotka nämä uutiset sisältävät. Muutamat ovat tulleet siihen määrään johdetuiksi harhaan Saatanan petosten kautta, joilla hän on eksyttänyt kaikki kansat (Ilm. 20:3), etteivät he enää usko Jumalaa olevankaan. Toiset taas uskovat hänet suureksi ja mahtavaksi viholliseksi, ilman rakkautta tai myötätuntoa, valmiiksi ja halukkaaksi vaivaamaan heitä iankaikkisesti. Toiset taas ovat niin hämmentyneet Baabelin toinen toistaan vastaan soti-vista opinkappaleista, joita he ovat Jumalan luonteesta kuulleet ja lukeneet, etteivät he enää tiedä mitä uskoisivat. Jos he yrittävätkin lähestyä Jumalaa, he estyvät kuitenkin siitä pelkonsa ja tietämättömyytensä tähden. Tästä seuraa, että niitä, jotka ovat käyttäneet hyväkseen tilaisuutta tulla Jumalan tykö Kristuksen kautta, on verrattain vähän — ainoastaan ”piskuinen lauma.”

h) Kuitenkin oli syntiuhri ei ainoastaan harvoin, vaan ”monen”, ”kaikkien”, edestä. Ja yksi osa Jumalan suunnitelmasta on, että hän, joka lunasti kaikki kalliilla verellään, tekee lopulta kaikille ihmisille — ”kaikille luoduille” — tiettäväksi hyvän sanoman Jumalan armossaan antamasta oikeudesta päästä sovintoon Luojaansa kanssa.

i) Tähän asti on ainoastaan seurakunnalla ollut suoranaisten hyöty sovituksista. Mutta Raamattu opettaa, että tämä seurakunta muodostaa papillisen valtakunnan eli ”kuninkaallisen papiston” yhdessä Kristuksen, sen kuninkaallisen ylimmäisen papin kanssa, ja että tämä taivaan valtakunnan luokka, tämä kuninkaallinen papisto, on tuhatvuotiskautena täydellisesti vapauttava ihmiskunnan siitä sokeudesta, johon Saatanan, eksytykset ja rappeutuminen ovat sen saattaneet, ja vievä takaisin täyteen sovintoon Jumalan kanssa kaikista maailman kansoista jokaisen, joka tahtoo.

j) Yhtäpitävästi tämän kanssa apostoli sanoo, että me uskovaiset, seurakunta, olemme saaneet sovituksen. Jumalan puolelta sovitus tapahtui kaikkien edestä jo lähes yhdeksäntoista vuosisataa takaperin; mutta ainoastaan uskovaiset ovat vastaanottaneet sen siinä mielessä, että he ovat ottaneet vaarin siitä tilaisuudesta, minkä Jumalan armo on heille valmistanut. Muut ihmiset ovat sokaistut — ”tämän maailman jumala on niin sokaissut uskottomien mielet, ettei heille loista se valo, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evan-geliumista, hänen, joka on Jumalan kuva.” — 2 Kor. 4:4

k) Sen tähden Kristuksen täytyy alkaa tuhatvuotishallituksensa sitomalla Saatanan, jottei tämä enää eksyttäisi kansoja noiden tuhannen vuoden kuluessa. (Ilm. 20:3) Silloin

täyttyvät ne lukuisat profeetalliset lausunnat, joissa sanotaan, että kun Jumalan valtakunta on perustettu maan päälle, Herran tunto täyttää koko maan, niin kuin vedet peittävät meren, eikä kenenkään tarvitse sanoa lähimmäiselleen, ”Tunne Herra!” (Hebr. 8:11) Silloin täyttyy rukous, ”Tulkoon sinun valtakuntasi ja tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä!” Ja Jumalan tahto on, niin kuin apostoli sanoo, ”että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat totuuden tuntemaan.” – 1 Tim. 2:4

l) Sovitus molempine puolineen – toiselta puolen oikeuden tyydyttäminen, ja toiselta puolen sopusoinnun eli sovinnon aikaansaaminen Jumalan ja kaikkien niiden välillä, jotka täydessä valossa ja täysin tietoisina käyttävät hyväkseen uuden liiton etuja ja tilaisuuksia – tulee olemaan täytetty tuhatvuotiskauden lopussa, jolloin kaikki ne, jotka tahallaan ja tietoisesti hylkäävät Kristuksen kautta tarjotun armon, ”hävitetään kansasta”, ”iankaikkiseen kadotukseen Herran kasvoista ja hänen voimansa kirkkaudesta” – kadotukseen, josta ei mitään ylösnousemista tai ennalleen asettamista enää ole. – Apt. 3:23; 2 Tess. 1:9

m) Silloin on suuri sovitustyö täytetty; kaikki taivaassa ja maan päällä on sopusoinnussa Jumalan kanssa ja ylistää hänen ääretöntä hyvyyttään ja Kristuksen kautta annettua armoaan. Silloin ei enää ole kuolemaa, ei surua eikä vaivaa, sillä entinen on mennyt. Ja tämä on tulos sovitustyöstä, joka alkoi oikeuden sovittamisella Lunastajamme uhrin kautta ja joka loppuu siihen, että kaikki, jotka katsotaan arvollisiksi iankaikkiseen elämään, tulevat täydellisesti sovitetuiksi Jumalan kanssa.

Millä tavalla hyvänsä katsottaneenkin sanaa ”sovitus”, täytyy myöntää, että kun sitä käytetään Jumalan ja ihmisen välisestä suhteesta, se merkitsee, että on olemassa joku vaikeus, eroavaisuus eli epäkohta Luojan ja luotujen välillä. Muussa tapauksessa he olisivat sovinnossa, eikä tarvittaisi mitään sovitustyötä kummaltakaan näkökannalta. Tässä kohdassa huomaamme erittäin jyrkän eroavaisuuden, joka on olemassa Raamatun ja kehitysopin välillä, joka erittäin näiden viimeisten 30 vuoden aikana on tunkeutunut kaikkien kristillisten lahkojen uskontoon ja erityisesti jumaluusopillisiin oppilaitoksiin. Kehitysoppi kieltää ihmisen koskaan langenneen; se kieltää ihmisen olleen koskaan Jumalan kuvan ja kaltaisen; se kieltää hänen koskaan olleen siinä tilassa, että hän olisi ollut sovelias asetettavaksi koetukselle täydellisen oikeuden tuomioistuimen eteen; se kieltää hänen koskaan tehneen syntiä sellaisen koetuksen alaisena, ja että häntä koskaan on tuomittu kuolemaan. Kehitysoppi sanoo, että kuolema, kaukana siitä että se olisi mikään rangaistus, on päinvastoin uusi askel kehityksessä; ihminen on, sen sijaan että olisi langennut jumalankaltaisuudesta syntiin ja turmelukseen, päinvastoin apinan kaltaisesta tilasta vähitellen kohonnut yhä enemmän jumalan kaltaisuutta kohti. Teorian johdonmukainen päätös olisi se, ettei Jumalalla voi olla oikeutta tuomita ja rangaista ihmistä, joka on kohoutumassa alemmalta tasolta ylemmälle, ja se kieltää sen, ettei oikeus saattaisi hyväksyä syntiuhria ihmisen edestä. Johdonmukaisesti tämän ajatuksen kanssa he väittävät myös, ettei Kristus ollut mikään syntiuhri – uhri syntien edestä – vaan että hän oli uhri ainoastaan samassa merkityksessä kuin kuka tahansa isänmaallinen ihminen, joka voisi olla uhrina isänmaansa puolesta; näin pani myös Kristus alttiiksi henkensä yrittäessään auttaa ihmiskuntaa suurempiin vapauksiin ja etuihin.

Me näemme kuitenkin, että Jumalan sana perin pohjin vastustaa tätä oppia. Kaikki yhdenmukaisuus Raamatun opin ja kehitysopin välillä on aivan mahdoton, jota viimeainnuttua aivan väärin kutsutaan tieteeksi. Se, joka uskoo kehitysoppiin, kieltää samassa suhteessa Raamatun opin. Ja kuitenkin näemme, että melkoisen suuri osa kristittyjä tekee turhaa työtä yrittäessään saada sopusointuun nämä kaksi niin perin vastakkaista oppia. Samassa määrin kuin he ovat kehitysopin puolella, ovat he ulkopuolella sitä ainoaa uskon perustusta, minkä Jumala on varustanut; samassa määrin ovat he kypsyeitä vastaisille erehdyksille, joita Saatana varmasti edelleen asettaa heidän eteensä – erehdyksille, jotka esitetään sellaisella voimalla, maailmanviisasten kannalta katsoen, että ne eksyttäisivät, jos olisi mahdollista, valitutkin. Mutta valituilla on ”se usko ..., joka kerta kaikkiaan on pyhille annettu”; valitut pitävät kiinni sovitusopista sellaisena kuin se on esitetty Raamatussa; valitut tulevat tällä tavalla varjelluiksi kaikesta, mikä kuuluu kehitysoppiin; sillä Jumala opettaa valittuja, erittäinkin mitä tulee sovitusoppiin, joka on ilmoitetun uskonnon, kristinuskon, perustus.

Raamattu todistaa epäamättömästi, että Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen ja kaltaisekseen – henkisesti ja siveellisesti; että ihminen maallisena olentona siveellisessä ja henkisessä suhteessa oli Luojansa, henkiolennon, kuva ja kaltainen. Raamattu sanoo myös, että hän alussa seurusteli Luojansa kanssa. Se sanoo, että Luoja hyväksyi hänet omana käsialanaan ja arvosteli hänet ”sangen hyväksi”, otolliseksi, miellyttäväksi. Se näyttää, että täydellisen Aadamien eteen asetettiin vaihtoehtoisesti elämä tai kuolema, ja että hänen rikkomuksensa tapahtui ehdoin tahdoin ja mietityn teon kautta, koska vakuutetaan, ”eikä Aadamia petetty.” Raamattu selittää, miten kuoleman rangaistusta alettiin panna toimeen. Se kertoo, kuinka sen toimeenpanoa on jatkettu vuosisatojen kuluessa sukukuntaan nähden. Se näyttää kuinka Jumala uskolliselle Aabrahamille ilmoitti aikomuksensa saattaa tuonnempana – ei heti – siunauksen sukukunnalle, jonka hän oli kironnut, tuominnut kuolemaan. – 1 Moos. 1:31; 2:17; 3:23; 1 Tim. 2:14; 1 Moos. 12:3; 18:18; 3:17

Koska kirouksena, synnin rangaistuksena, oli kuolema, merkitsi luvattu siunaus pääsyä elämään kuolleista, ennalleen asettamista täydelliseen elämään. Ja lupaus Aabrahamille sisälsi, että Lunastaja, joka täyttäisi tämän työn ja siunaisi maailman uudella elämällä, tulisi jollakin tavalla, josta Aabrahamille ei annettu lähempää tietoa, olemaan Aabrahamin jälkeläinen. Sama lupaus toistettiin sittemmin enemmän tai vähemmän selvästi Iisakille ja Jaakobille sekä Israelin lapsille. Profeetat myös selittivät, että tuleva Messias olisi ”lammas”, joka teurastettaisiin, syntiuhri, joka ”antaisi sielunsa kuolemaan” meidän syntiemme edestä, eikä omiensa. He kuvasivat myös elokkain värein hänen syntiuhriinsa tulokset kertomalla, kuinka ihanat siunaukset seuraisivat ja kuinka hänen valtakuntansa hallitsee lopuksi kaikkialla ja kaikkia, sekä kuinka hän ”vanhurskauden aurinkona” saattaa maailmaan uuden ajan, jolloin siunaus, elämä ja ilo hajottavat pimeyden, alakuloisuuden ja surun, jotka ovat vallinneet itkun yönä, joka on ollut seurauksena ensimmäisen synnin ja siitä johtuvien pahojen taipumusten levittämästä synkeydestä ihmiskunnan yli. – Jes. 53:10-12; 35:60,61

Pyhän hengen innoittamana apostoli Pietari sanoo meille, että Kristus kuoli meidän syntiemme edestä ja että seurauksena tästä hänen uhrinsa kautta toimitetusta lunastus-

työstä tulee lopullisesti, Herramme toisessa tulemisessa, ihmiskunnalle suuret virvoituksen ajat, jolloin kaikki asetetaan ennalleen, ”mistä Jumalan on ikiajoista saakka puhunut pyhain profeettainsa suun kautta.” (Apt. 3:19-21) Se, joka uskoo apostolin saarnaavan kehitysoppia, kun hän julistaa ennalleen asettamisen evankeliumia, sen on täytynyt sulkea silmänsä ja lakata käyttämästä ajatuskykyään; sillä jos ihminen alkuperäisessä tilassaan oli apina tai jos hän ylipäänsä oli alemmalla asteella kuin nyt, silloinhan apostoli olisi tehnyt mitä suurimman tyhmyyden saarnatessaan suurena toivon ja ilon aiheena ennalleen asettamisen ajoista; sillä ennalleen asettaminen voi ainoastaan merkitä palautumista sellaiseen tilaan, missä on ennen ollut.

Päinvastoin, apostolin sanat ovat täydellisessä ristiriidassa kehitysopin kanssa ja kokonaan sitä vastaan, mutta sen sijaan mitä tarkimmassa sopusoinnussa sovitusopin, sovituksen ja ennalleen asettamisen kanssa – mitä täydellisimmässä sopusoinnussa Raamatun opin kanssa siitä, että kaikki ihmiset ovat myytyt synnin alle, tulleet synnin orjiksi ja saaneet maistaa synnin alennusta ja rangaistusta, kuolemaa, isä Aadamin tottelemattomuuden seurauksena. Pietarin saarnaama hyvä sanoma ennalleen asettamisesta sisältää sen, että jotakin hyvää, suurta ja arvokasta on kadotettu, ja että se oli tullut lunastetuksi Kristuksen kalliilla verellä, sekä että se Kristuksen toisessa tulemisessa saadaan takaisin lunastuksen seurauksena. Ja apostolin viittaus profeettoihin julistaen, että kaikki, jotka olivat pyhiä, ovat puhuneet näistä ennalleen asettamisen ajoista, näyttää epäamätkömmästä, että ennalleen asettamisen toivo on ainoa toivo, mikä Jumalan henkeytyksen kautta on ihmismaailmalle esitetty.

Samalla lailla ovat kaikki apostolit viittaneet takaisinpäin ihmisen lankeemukseen Jumalan suosiosta ja Kristuksen ristiin sovituksen pisteenä, jossa jumalallinen oikeus tyydytettiin, sekä eteenpäin tuhatvuotiskauteen, aikaan, jolloin kaikki ihmiset saivat tilaisuuden oppia tuntemaan Jumalan ja jolloin heidät autettaisiin sovintoon Jumalan kanssa. He kaikki osoittavat nykyisen aikakauden siksi ajaksi, jolloin valittu seurakunta erotetaan Messiaan ”kuninkaalliseksi papistoksi”, hänen ”omaisuuskansakseen”, ”morsiamekseen”, ”ruumiikseen”, olemaan hänen kanssatyötekijöinään antamassa maailmalle ennalleen asettamisen siunauksia, jotka ovat taatut sille Golgatan uhrin kautta.

Pankaamme merkille, mitä apostoli Paavali sanoo tästä ajasta puhuessaan miten ”yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema, ja niin kuolema on tullut kaikkiin ihmisiin, koska kaikki [perisyntiin ja synnillisten taipumusten tähden] ovat syntiä tehneet.” (Room. 5:12) Näkyy selvään, ettei Paavali ollut kehitysopin kannattaja, sen enempää kuin Pietari ja profeetatkaan. Huomaa, minkä toivon hän esittää evankeliumin ytimeksi sanoessaan, ”Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme. Paljoa ennemmin me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihas-ta.” (Room. 5:8,9) Tässä selitetään erityisesti, että sukukunta oli Jumalan vihan alainen; että pelastavana voimana oli Kristuksen veri, se uhri, minkä hän antoi meidän edestämme; että tämä uhri oli ilmaus Jumalan rakkaudesta ja armosta. Apostoli puhuu vielä sovitus-työstä ja ennalleen asettamisesta, joka on siitä seurauksena sanoessaan, ”Samoin kuin yhden ihmisen lankeemus [Aadamin tottelemattomuus] on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi [kuolemaksi], niin myös yhden ihmisen vanhurskauden teko [rangaistuksen

kumoaminen] koituu kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi; sillä niin kuin yhden ihmisen [Aadamin] tottelemattomuuden kautta monet [kaikki Aadamissa] ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden [Jeesuksen] kuuliaisuuden kautta monet [kaikki, jotka käyttävät hyväkseen uuden liiton etuja ja tilaisuuksia] tulevat vanhurskaiksi.” — Room. 5:12,18,19

Sama apostoli esittää monissa muissa mestarillisissa ja johdonmukaisissa kirjoituksissaan sen ajatuksen, että sovitus, sikäli kuin se koskee Jumalaa, on jo tapahtunut toimitus, että se päätettiin silloin, kun ”tulimme sovitetuiksi Jumalan kanssa hänen Poikansa kuoleman kautta” meidän vielä ollessa syntiset. (Room. 5:10) Tällä hän ilmeisesti ei tarkoita mitään syntisessä toimitettua työtä, mikä olisi sovittanut hänet Jumalan kanssa, sillä hän selittää päinvastoin, että se täytettiin ei meissä, että Kristus täytti sen meidän edestämme, ja kun me vielä olimme syntiset. Samalla lailla viittaa hän monissa oppineissa ja johdonmukaisissa kirjoituksissaan siunaamistyöhön, jonka kirkastettu seurakunta Jumalan määräämän päänsä Kristuksen johdolla toimittaa maailmassa, ja osoittaa tämän työn olevan siinä, että maailma saatetaan tietoisuuteen Jumalan armosta Kristuksessa, jotta kaikki lunastetut, jotka silloin tahtovat, siten voisivat palata täyteen sopusointuun Luojan kanssa tuhatvuotisvaltakunnan aikana — tulla ennalleen asetetuiksi Jumalan suosioon, joka kadotettiin Eedenissä.

Tämän asian valaisemiseksi ottakaamme huomioon mitä sanotaan Room. 8:17-24. Tässä apostoli osoittaa selvästi erotuksen seurakunnan pelastamisen ja sitä seuraavan maailman eli ”huokaavan luomakunnan” pelastamisen eli vapauttamisen välillä. Hän kohdistaa huomionsa seurakuntaan tulevana Kristuksen kanssaperillisenä, joka, jos se on uskollisesti kärsinyt hänen kanssaan nykyisenä aikana, lopullisesti tulee osalliseksi hänen kunniaan hänen valtakunnassaan. Hän vakuuttaa meille, että nämä syntisen ajan kärsimykset eivät ole sen arvoisia, että niitä voitaisiin verrata siihen kunniaan, joka ilmestyy meissä ennen pitkää. Sen jälkeen hän sanoo, että se kunnia, mikä ilmestyy seurakunnassa sitten kun sen kärsimykset ovat päättyneet, on perustuksena koko huokaavan luomakunnan toivolle — sillä luomakunta toivoo ja odottaa, vaikka tietämättään, jota-kin parempaa, ja tämä toivo täyttyy silloin, kun Jumalan lapset ilmestyvät.

Jumalan lapset eivät ole nyt vielä ilmestyneet. Maailma ei tunne heitä, sen enempää kuin heidän Mestariaankaan. Ja vaikka maailma tosiaankin katsoo eteenpäin heikosti toivoen onnellisuuden kultaista aikaa, apostoli osoittaa, että sen täytyy kaikkine kiihkeine toiveineen odottaa siihen asti kunnes Jumalan lapset, seurakunta, ovat tulleet kirkastetuiksi ja ilmestyvät Jumalan määrääminä kuninkaina ja pappeina, joiden pitää hallita maailmaa tuhatvuotiskautena, siunatakseen kaikki maailman sukukunnat — sen armon rikkauden jälkeen, minkä Jumala on ilmoittanut lupauksessaan Aabrahamille sanoessaan, ”Sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä.” — 1 Moos. 22:18; Gal. 3:8,16,29

Edelleen apostoli osoittaa, että ihmiskunta yleensä, eli järjellinen maallinen luomakunta, tuli heikkouden alaiseksi perinnön kautta Aadamin lankeamisen tähden, Jumalan sallimuksesta, ja kuitenkin sitä ei jätetty toivottomaksi, koska myös Jumalan toimenpiteen mukaisesti syntiuhri oli varattu ja valmistuksia sitä varten tehty, että ihmiskunta

ylimalkaan voisi lopullisesti tulla vapautetuksi ja päästä irti synnin orjuudesta ja sen rangaistuksesta, kuolemasta, sekä voisi saavuttaa sen ihanan vapauden (taudeista, kivusta, vaivasta ja surusta), mikä tulee kaikkien osaksi, jotka ovat Jumalan lapsia. Tästä lapseudesta ja vapaudesta ihminen lankesi tottelemattomuuden kautta, ja tähän samaan lapsen asemaan annetaan heille ihmisolentoina tilaisuus palata; tämä on Golgatan suuren syntiuhrin ja sovitustyön täyttäminen heissä, kun Kristus, suuri profeetta, Mooseksen vastakuva, on saattanut heidät sopusointuun Jumalan lain kanssa. (Apt. 3:22,23) Apostoli esittää myös, että seurakuntakin, joka jo on vastaanottanut sovituksen, hyväksynyt Jumalan toimenpiteen ja tullut sopusointuun Jumalan kanssa sekä tehty hengen esikoishedelmien omistajaksi, huokaa kuitenkin sitä ympäröivän maailman tähden ja odottaa osaansa päätetyssä sovitustyössä, täydellistä pääsemistä Jumalan suosioon, Kristuksen ruumiin, seurakunnan, vapautusta ensimmäisessä ylösnousemisessa. — Room. 8:23-25

Nämä sovituksen kaksi eri puolta, 1) väärän oikaiseminen ja 2) erotettujen saattaminen sopusointuun, osoitetaan selvästi sen kautta, että Jumala on suunnitellut uuden liiton, jonka välittäjänä on Kristus. Silloin kun Aadam vielä oli täydellinen, täydessä sopusoinnussa Luojansa kanssa ja kuuliainen kaikille hänen käskyilleen, tämä merkitsi, että Jumalan ja hänen välillään oli liitto, vaikkei sitä muodollisesti lausuttu ilmi. Se seikka, että isä Aadamille oli annettu elämä täydellisyydessään ja että hänen haltuunsa oli vielä annettu kaikki maan eläimet, kalat, linnut ja koko maa hänen hallituspiirikseen, ja lisäksi se seikka, että hänelle oli selitetty, että jos hän rikkoisi uskollisuutensa suurta kuningasta Jehovaa kohtaan olemalla tottelematon, hän menettäisi elämänsä ja kadottaisi kaikki ne oikeudet ja siunaukset, jotka hänelle oli annettu — tämä merkitsi, me sanoisimme, sellaista liittoa eli sopimusta Jumalan puolelta hänen luotunsa kanssa, että hänen elämänsä olisi iankaikkinen, jollei hän muuttaisi asiaa olemalla tottelematon ja saattaisi itselleen kuolemantuomiota.

Aadamin tottelemattomuuden ja sitä seuraavan kuolemanrangaistuksen tähden joutui hän ja koko sukukunta äärimmäiseen avuttomuuden tilaan, ja olisi saanut jäädä tähän tilaan, ellei Kaikkivaltias uuden liiton asettamisen kautta olisi pitänyt huolta sukukunnan ennalleen asettamisesta. Ja tällä uudella liitolla on välittäjä, kuten apostoli osoittaa. Jumala toimii puolestaan välittäjän, eikä syntisen kanssa; toiselta puolen on syntinen myös tekemisissä välittäjän, eikä Jumalan kanssa. Mutta ennen kuin Jeesus voi tulla välittäjäksi, hänen täytyi ihmissuvun puolesta suorittaa työ, joka tässä kuvassa kuvataan sanomalla, että hän sinetöi uuden liiton omalla kalliilla verellään, ”uuden liiton verellä.” (Matt. 26:28, Mark. 14:24; Hebr. 7:22; 9:15-20) Vanhurskautensa perusteella ei Jumala voinut armahtaa syntistä, eikä hän voinut myöskään olla välittömästi eikä välillisesti välimiehen kautta missään tekemisessä syntisen kanssa, ellei oikeutta ensin muistettu ja tyydytetty. Sen kautta, että Herramme Jeesus maksoi rangaistuksemme kuolemallaan, tehdään niin muodoin mahdolliseksi uuden liiton vahvistus Jumalan ja ihmisen välillä, jonka liiton ehdoilla kaikki, jotka tulevat Jumalan luokse Välittäjän kautta, hyväksytään.

Sovinto Jumalan kanssa ei ollut mahdollinen ennen kuin lunastus oli taattu kalliin veren kautta, niin että se, joka etsi sovintoa, saattoi lähestyä Jumalaa uuden liiton välimiehen kautta: ”Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani.” (Joh. 14:6) Tämä oli myös syy siihen, miksi vanhan liiton etevimmätkin

Jumalan miehet, ne, jotka elivät ennen kuin Kristuksen uhraaminen oli alkanut, eivät voineet olla sen lähemmässä suhteessa Jumalaan kuin ”palvelijoina” tai ”ystävinä” — kenellekään ei voitu myöntää lapsenoikeuden yleviä etuja ja siihen kuuluvaa Jumalan suosiota ja iankaikkista elämää, eikä ketään tunnustettu Jumalan lapseksi. (Joh. 1:12; Matt. 11:11) Tästä huomaamme, että ne, jotka jättävät huomioon ottamatta ne sovituksen piirteet, mitkä syntiuhri ja oikeuden tyydyttäminen muodostavat, sivuuttavat sovituksen tärkeät ja välttämättömät osat — itse pää- ja peruspiirteet. Mutta yhtä suuresti erehtyvät ne, jotka tunnustaessaan Kristuksen uhrin sovitusuhrina, joka vahvasti uuden liiton, eivät kuitenkaan tahdo tietää mitään siitä, että sovitystyö myös ihmisen suhteen on välttämätön, jotta hän uuden liiton kautta pääsisi takaisin sopusointuun Jumalan kanssa.

Mitä ihmissukuun tulee, tätä sovitystyötä ei voida suorittaa yhtäkkiä ja uskon kautta. Se voi kyllä alkaa silmänräpäyksessä ja uskon kautta, ja sovinto (yhteys) voidaan lasketussa merkityksessä pitää uskon kautta päätettynä syntisen ja Kaikkivaltiaan välillä; mutta Jumalan aikoman sovituksen laajuus on suurempi ja korkeampi kuin tämä. Hänen järjestyksensä kuuluu, että ne ihmiset, jotka haluavat palata sopusointuun (tulla sovitetuiksi) hänen ja hänen vanhurskaan lakinsa kanssa, ainoastaan lasketaan hyväksytyiksi Välittäjänsä kautta, mutta Isä ei kokonaan eikä täydellisesti ota heitä vastaan, niin kauan kuin he todellisuudessa vielä ovat epätäydellisiä. Työ, mikä kuuluu Välittäjälle (Päälle ja ruumille) ei sen tähden ole ainoastaan se, että hän ilmoittaa ihmissuvulle, että Jumala on toimittanut syntiuhrin, jonka kautta hän voi olla vanhurskas ja kuitenkin vastaanottaa syntisen takaisin sopusointuun kanssansa, ja että hän nyt on halukas antamaan lapsenoikeuden siunauksen — iankaikkisen elämän ja vapautuksen turmeluksesta — vaan hänen toimekseen kuuluu vielä, että hän tekee selväksi koko ihmissuvulle, että tämä pelastuksen tarjous on suuri lahja, jonka ihmisen tulisi viipymättä ottaa vastaan, ja että sen ehdot ovat ainoastaan järkevä jumalanpalvelus. Tämän lisäksi Välittäjän toimena on vielä Isänsä edustajana todellisesti ennalleen asettaa henkiseen, siveelliseen ja ruumiilliseen täydellisyyteen kaikki, jotka tunnustavat hänen virkansa ja tottelevat häntä. Sillä lailla on Välittäjän työn lopputuloksena todellinen sovinto (yhteys) Jumalan ja kaikkien niiden välillä, jotka antavat Välittäjän asettaa heidät ennalleen alkuperäiseen täydellisyyteen.

Tämän Välittäjän suuren työn suorittaminen vaatii koko tuhatvuotiskauden; tätä tarkoitusta varten perustetaan Messiaan valtakunta maan päälle kaikella voimalla ja valtuudella; tätä tarkoitusta varten hänen täytyy hallita, jotta hän tekisi tyhjäksi jokaisen pahan vaikutuksen, joka voisi estää ihmisiä oppimasta tuntemaan totuutta, Jumalan rakkautta ja armahtavaisuutta — uuden liiton järjestelmää, jonka kautta ”se, joka tahtoo” voi palata Jumalan tykö. Mutta samalla kun suuri Välittäjä näin ottaa vastaan, siunaa ja ennalleen asettaa uuden liiton ehdoilla kaikki, jotka haluavat yhteyttä Jumalan kanssa hänen kauttansa, hän hävittää myös iankaikkisella kadotuksella (tyhjäksi tekemisellä) kansasta kaikki, jotka tämän tuhatvuotisen valtakunnan edullisten tilaisuuksien vallitessa hylkäävät sen sovinnon, minkä Jumala tarjoaa. — Apt. 3:23; Matt. 25:41,46; Ilm. 20:9,14,15; Sananl. 2:21,22

Tuhatvuotiskausi päättyy, kun koko välitystyö, jota varten se aiottiin ja määrättiin, on täytetty. Silloin lakkaa myös Kristuksen välitysvirka, kun ei löydy enää ketään kapinoivaa eikä syntistä. Kaikki, jotka halusivat sopusointua Jumalan kanssa, ovat sen silloin täydelli-

sesti saavuttaneet; ja kaikki, jotka tahallaan pysyvät synnissä, ovat silloin erotetut elämästä. Silloin täyttyy Herramme ennustus, että kaikki taivaassa ja maan päällä ylistävät Jumalaa; ja silloin on käynyt täytäntöön Herran lupaus, ettei ole enää oleva kuolemaa, murhetta eikä parkua, sillä kaikki entinen asiointi on mennyt. — Ilm. 21:4; Ps. 67

Kun suuri Välittäjä-Kuningas jättää täytetyn työnsä Isän haltuun luopuen virastaan ja valtakunnastaan, niin kuin apostoli selittää (1 Kor. 15:24-28), silloin osoittautuu hänen työstänsä seuraavat pysyvät tulokset:

1) Uuden liiton vahvistaminen Jeesuksen omalla kalliilla verellä, minkä kautta tehtiin mahdolliseksi koko ihmissuvulle tämän liiton siunauksien nauttiminen.

2) Jumalan kanssa on tullut sovitetuksi eli saatetuksi sopusointuun ”pieni lauma”, ”kuninkaallinen papisto”, jonka jäsenet ovat innokkaat hyviin töihin — halukkaat antamaan henkensä Jumalan palveluksessa; heidän ollessa Pelastajansa kuvia heille annetaan Jumalan järjestelyjen mukaan etuoikeus olla Vapahtajansa kanssaperillisiä hänen tuhatvuotisvaltakunnassaan ja osallisia Jumalan luonnosta. — 1 Piet. 2:9,10; Tiit. 2:14; Room. 8:29

3) Niin paljon ihmisiä on tullut sovitetuksi ja täydellisesti ennalleen saatetuksi, että maa on täynnä heitä — täydellisiä, onnellisia olentoja, jotka kaikki haluavat Jumalan suosiota hänen määräämillään ehdoilla. Nämä jättää Välittäjä Isälleen. Silloin he ovat täysin ennalleen asetettuja omistaen täyden tiedon hyvästä ja pahasta sekä täyden kyvyn tehdä sitä, mikä on oikein; he ovat täynnä uskollisuutta Jumalaa kohtaan, täynnä pyhyyden henkeä ja sen ihania hedelmiä — nöyryyttä, pitkämielisyyttä, hyvyttä, jumalisuutta — rakkautta. Tässä tilassa he ovat tosiaankin tahrattomia ja moitteettomia, ja kykeneviä kestämään jokaisen koetuksen.

4) Se on hävittänyt suvusta kaikki muut ala-arvoisina nauttimaan enempää suosiota ja armoa — sellaiset, jotka olisivat maan rasituksena, ja joiden vaikutus ei voisi olla toisille miksikään hyödyksi ja joiden jatkuva olemassaolo ei voisi koitua heidän Luojansa kunniaksi.

Ihmiskunta on siten tuhatvuotiskauden lopussa jälleen samanlaisessa suosiossa ja yhteydessä Jumalan kanssa niin kuin Adam ennen syntiinlankeemusta. Tämän lisäksi on kaikilla ennalleen asetetuilla mitä arvokkain kokemus pahasta. Tämän kokemuksen kautta he ovat tulleet tajuamaan synnin hirmuisuuden ja oppineet myös tuntemaan vanhurskauden onnea ja siunausta tuottavat seuraukset. Sen lisäksi heillä on suurempi määrä tietoa kuin Adamilla, ja he voivat suuremmassa määrässä käyttää kaikkia eri lahjojaan ja kykyjään, mitkä hänessä uinuivat kehittymättöminä, kun hänet luotiin. Ei ainoastaan ihmisille itselleen, vaan myös pyhille enkeleille, tämä opetus, jonka ihmisten kokemukset ovat antaneet, on suureksi hyödyksi siinä, että myös heille osoitetaan Jumalan oikeuden, rakkauden, viisauden ja voiman ihana yhteisvaikutus siinä määrin ja sellaisella tavalla, jota he eivät muuten olisi voineet ajatella mahdolliseksi. Me voimme syyllä olettaa, että tämä opetus, kun kaikki järkevät olennot ovat sen kerran täysin omaksuneet, on pysyväinen iankaikkisesti, niin että se sovelletaan vielä luomattomiin olentoihin äärettömän maailmankaikkeuden muissa planeetoissa.

Ja mikä mahtanee olla keskipisteenä siinä kertomuksessa, jota kautta iankaikkisuuden kerrotaan? Se on totuus Golgatalla suoritetusta suuresta lunastustyöstä ja vastaavan hinnan maksamiseen perustuvasta sovinnosta, mikä kaikki osoittaa, että Jumalan rakkaus ja oikeus ovat täydellisesti yhtä.

Koska tämä aihe, sovitus, on ylen tärkeä ja koska Herran kansa ymmärtää sen hyvin vajavaisesti, sekä koska yleensä vallalla olevat väärät mielipiteet muissakin kohdissa estävät oikein ymmärtämästä tätä ainetta, tahdomme tässä kirjassa perusteellisesti tutkia seuraavia aiheita:

1) Jehovaa, sovitus suunnitelman alkuunpanijaa.

2) Välittäjää, joka on toimittanut sovitusuhrin ja jonka kautta kaikki siitä johtuvat järjestelyt tulevat langenneen ihmiskunnan hyväksi.

3) Pyhää Henkeä, sitä kanavaa eli välikappaletta, jonka kautta siunaukset sovinnosta Jumalan kanssa tulevat ihmisten osaksi.

4) Ihmiskuntaa, jota varten tämä suuri sovitus suunnitelma on tehty.

5) Lunastushintaa, joka on sovitus työn keskipiste.

Käsitellessämme näitä aineita tässä järjestyksessä, jonka luulemme olevan oikean ja johdonmukaisen, toivomme löytävämme Jumalan lausunnot niistä niin selvinä, voimakaina ja tyydyttävinä, että mielemme sen kautta vapautuvat siitä suuresta hämäryydestä, salaperäisyydestä ja väärinkäsityksestä, mikä tähän asti on himmentänyt tätä tunnustetusti tärkeää sovitusoppia. Mutta saavuttaaksemme nämä toivomamme tulokset on välttämätöntä, ettemme ole inhimillisten ajatustapojen ja uskontunnustusten kahleissa, vaan olemme ennakkoluulottomia, valmiita ja halukkaita, vieläpä kiihkeitä tulemaan Jumalan opettamiksi; tulemme halukkaiksi hylkäämään kaiken sellaisen, minkä olemme tähän saakka saaneet ainoastaan omien oletusten tai toisten ehdotusten kautta, ja mikä ei ole yhtäpitävää Herran sanan kanssa. Meidän on oltava halukkaita tietämään kaikki, mitä Jumala on sanonut jokaisesta tämän aineen piirteestä. Kaikille niille, jotka tällä tavalla tulevat, etsivät ja kolkuttavat, aukaisee suuri opettaja tien, ja ”he kaikki ovat Jumalan opettamia.” — Jes. 54:13, engl. Raamattu